

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 77.

Syvende Session.

50de Møde.

Levedagen den 16de Febr.

(Fortsat.)

Bloch (fortsat): Denne Bogens gjennemgribende Mangel fremtræder, som det var at vente, paa mange Steder ogsaa i det Enkelte. Den kristelige Tro bliver saaledes i det 5te Capitel, 2den og 4de Paragraph ikke fremstillet som Troen paa den treenige Gud, den Tro, der lyder ved Daaben, men som Troen paa Kristus, og dette endda ikke i Henhold til den anden Troesartikel, men efter et selvvalgt Schema (Christus som Frelser, Lærer og Herre). Vort Daabsløfte bliver i det 7de Cap. 3die Affsn. 3die Paragraph ikke fremstillet efter dets lydelige Bekendelse ved Daaben, men derimod tages Pagtens Ord fra Guds Side: „Jeg døber Dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig Aands“, og deraf udledes da Forpligtelsen til at troe paa den treenige Gud, hvoraft saa igjen vor Forpligtelse til at forsfage Djæveln udledes. At der kun er „en Tro“ til Salighed, og navnlig den Tro, der er knyttet til den „ene Daab“, skal man ikke let faae ud af § 5 i det 6te Cap. C., første Affnit, hvor Haabet om Hedningernes Frelse er knyttet, ikke til Christi Medfart, — den havde Forfatteren, for hvem Theologernes Nei maae have havt Mere at betyde end Kirkens Ja, forbigaaet, — men til deres retstændige Vandring efter den Kundskab, „hvortil Lestighed var givet dem.“ Som man ingensteds i Bogen vilde faae at vide, at de Christnes Navn er „de Hellige“, dersom

ikke Paulus leilighedsviis kom til at sige os det i et under § 3 b. i samme Affnit anført Skrifsted, saaledes faaer man naturligviis heller ikke at vide, at „de Helliges Samfund“ har sin Fulbendelse i Navveren. Den Hellig Aands Virksomhed bliver alene knyttet til Ordet, og navnlig det skrevne Ord i Biblen, medens Begyndelsen af den 3die Troesartikel fører til den Erkjendelse, som den kristelige Erfaring stadfæster, at den Hellig Aand virker ved samtlige „den hellige almindelige Kirkes“ Raademidler. Den tredie Troesartikel ender med „det evige Liv“, som Jesus naturligviis først i sin Person maatte gjøre til et menneskeligt Liv og dernæst give os (i Daaben) ved den hellige Aand, før noget syndigt Menneske kunde have det; men hos Valde bliver det deels kun opfattet som et tilkommende Liv (Cap. 8. § 6), deels sammenblandet med Sjælens Udødelighed (Cap. 4. § 5 d. Anm. c.), hvorum vi kun behøvede at oplyses, da den hører til den menneskelige Natur.

Jeg skal endnu kun paaapege nogle andre Mangler, der staae i nærmere eller fjernere Forbindelse med denne Bogens Grundfeil. Retfærdiggjørelsen bliver saaledes i den sidste § i 5te Cap. særskilt fremhævet, istedetfor at faae sin Plads anvist i „Saliggjorelsens Orden“, der er henvist til en Række af Anmærkninger under samme §, og hvori desuden „Dplysningen“ neppe har faaet sin ordentlige Plads. Hertil kommer, at Retfærdiggjørelsen knyttes et alene til Troen, men ogsaa til Omvendelsen som forudgaaende Betingelse. Dersom Guds Lov, som det hedder i den indledende Deel af 6te Cap. § 3, „har til Hensigt efter Christi Forklaring at